

PORTFOLIO
MINNA-KAISA KALLINEN

Kuva: Christian Pallin

MAAN SISÄLLÄ MERI

Full HD-video (15 min), 2025

pysäytyskuvat videosta

Maan sisällä meri on laulu ajasta, sen kerroksista ja pinnanalaisesta elämästä. Teos sai alkunsa, kun luin, että tutkijat löysivät maan alta kiveen kätkeytyneen valtameren. Tämä valtava kristalloitunut vesimassa on noin 600 – 700 kilometrin syvyydessä. Siinä on vettä jopa kolme kertaa enemmän kuin maanpäällisissä valtamerissä yhteensä. Ajatus täydessä pimeydessä olevasta kivettyneestä merestä tuntui surulliselta ja hiukan uhkaavalta.

Teokseni käsittelee myös lapsuutta ja sen hetkellisyyttä, pinnanalaisia jännitteitä ja tekojemme seurauksia. Se kietoutuu jäkälän olemuksen ja lapsen mielikuvituksen ympärille, rinnastaa eri luontokappaleita toisiinsa ja paneutuu eri asioiden välisiin suhteisiin ja tunnetiloihin.

Teoksessa esiintyy lapseni, joka esittelee luonnosta löytämiään kuolleita kimalaisia, oksia, simpukoita. Hän esittää leijonaa ja lintua. Hän piirtää hiekkaan ja tuntee luonnon koko kehollaan. Teoksessa teksti esitetään suurimmaksi osaksi lauluna. Äänisuunnittelija Tuukka Haapakorpi kutkuttelee tuntoaistia narinoilla ja rahinoilla. Kuvamaailmassa taas realismi sekoittuu todellisuudesta poikkeavaan värimaailmaan ja päällekkäiskuviin. Yhdessä kuva ja ääni luovat uuden, kuvitellun maailman.

Teos oli esillä Huuto-galleriassa maaliskuussa 2025 ja Drifts -festivaaleilla 2026.

Linkki videoon: <https://www.youtube.com/watch?v=MVgXUOl5RLg>

IN AND OUT OF SYNC WITH JENNY
SYNKASSA JA EI JENNYN KANSSA

videoessee (12 min), 2023

Käsikirjoitus: Aurora Ala-Hakula

Ohjaus ja leikkaus: Minna-Kaisa Kallinen

Äänisuunnittelu: Mia & Heidi Wennerstrand

Tämä videoessee on rakkauskirje Jenny Hvalille ja hänen musiikilleen. Musiikki voi liittää hetkelliseen yhteisöön, jossa ääni resonoi lempeästi eri ruumiiden välillä. Videon kertoja on musiikin kuuntelija, jonka kummitteleva puheääni on vaihtelevasti synkassa ja epäsynkassa maailman postapo- kalyptisten tapahtumien kanssa. Kaiken kontrollin keskellä eletään myös tulevaisuudessa, jossa ollaan Jennyn keikalla lähekkäin, ystävien kanssa. Rakkauskirje on salaa tehty myös kaikuluotauksen avulla suunnistaville lepakoille ja mieliku- vituksellisille olennoille, jotka ovat yhtä tervetulleita videon yleisöksi kuin ihmiset.

Video on julkaistu Seismograf -lehden sivustolla helmikuussa 2023. Se näytettiin myös Tampereen Elokuvajuhlilla 2026.

Linkki videoon:

<https://seismograf.org/artikel/and-out-sync-jenny>

Kaipasin sinua, sinua ja sinua.

Tämä videoessee on lumottu tila, -

pysäytyskuvat videosta

KUTSUN NIITÄ KUULTOIMUKKAIKSI

teoskokonaisuus, 2021

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi vie katsojan keskelle uimarin ja merestä löytyvän tuntemattoman elion ihmeellistä kohtaamista. Aluksi uimari on kauhuissaan, mutta pian hän myös haltioituu löydöksestään ja hyvin nopeassa ajassa eliöt valtaavat kaiken hänen aikansa. Uimarin loputon tiedonjano vie hänet yhä syvemmälle eliöiden maailmaan.

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi pohtii ihmisen luontosuhdetta, ennakkoluuloja ja pelkoja sekä halua ymmärtää jotain itselle vierasta. Tarkastelen näitä leikillisellä otteella, arkisten askareiden ja ajatusten lomassa. Teosten tekniikat vaihtelivat suoraan tilaan tehdyistä maalauksista ää-
neen sekä savi- ja kangasveistoksiin. Keskiössä oli näyttelyn nimeä kanta-
va 22 minuuttinen videoteos. Olen säveltänyt videoteoksen mu-
siikin yhdessä Juuso Paason kanssa.

Näyttely oli esillä Oksasenkatu 11 -galleriassa lokakuussa 2021. Vi-
deoteos näytettiin osana AV-arkin ja Cinema Orionin Taidetta taiteen
vuoksi -näyttösarjaa vuonna 2023.

Linkki videoon: <https://www.youtube.com/watch?v=HJy6IgrGmeU>

Teoskuva: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi, 2021, Oksasenkatu 11, Helsinki

Pysäytyskuva videosta: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

VESIKONFLIKTI

Esitystrilogia, 2019-2020

Vesikonflikti 1 (Titanik, Turku)

Vesikonflikti 2 (Kutomo, Turku)

Vesikonflikti 3 (Mad House, helsinki)

Asu tehty *Vesikonflikti 3* -esitykseen

Kuva: Juuso Paaso

Vesi on elintärkeää kaikenlaisen elämän kannalta. Kiista vedestä on johtanut myös moniin konflikteihin historian saatossa ja maapallon eriarvoisuus tulee hyvin näkyväksi veden kautta. Ilmastomuutos on yksi keskeisistä nimittäjistä puhuttaessa vedestä. Kuivuus on lisääntynyt, mutta niin ovat myös myrskyt, rankkasateet ja tulvat. Jäätiköt sulavat, merenpinta nousee. Vesi on siis kaikkialla.

Näistä asioista syntyi esitystrilogia *Vesikonflikti*. Teoksessa pyrin tiedostamaan ja käsittelemään yllä mainittuja asioita ja niistä aiheutuvia tunnetiloja liikettä, liikkuvaa kuvaa, ääntä ja tekstiä yhdistelemällä. *Vesikonfliktissa*, kuten useimmissa teoksissani, henkilökohtainen ja yhteiskunnallinen käyvät eräänlaista vuoropuhelua. Vaikka teosten taustalla on vakaviakin aiheita, sisältävät ne myös naivistista huumoria, jonka koen keskeiseksi nimittäjäksi praktiikalleni.

Vesikonflikti 3, Mad House, 2020

Kuva: Saara Autere

HULDA HUIMA JA MUSIIKKI

2011-

Kuva: Aapo Huhta

Hulda Huima on omaa polkuaan kulkeva artisti, jonka tarkkanäköiset ja oivaltavat kappaleet ovat ihastuttaneet kuulijoita jo 15 vuoden ajan. Hulda Huiman suomenkielisessä musiikissa on kaikuja iskelmästä, folkista ja rockista ja sitä määrittelee myös vaihtoehtoisuus ja DIY-henkinen tekemisen tapa. Seikkailunhalu ja itselleen nauraminen ovat osa Hulda Huiman lavapersoonaa. Huiman takaa löytyvä Minna-Kaisa Kallinen luokin keikoilla ihmistä lähellä olevan herkin ja tiiviin tunnelman, jossa voi yhtä hyvin nauraa kuin vuodattaa kyyneliä.

Syksyllä 2026 julkaistaan odotettu kuudes albumi *Vietkö multa terveiset?*, joka esittelee uudistuneen Hulda Huiman. Viiden bändialbumin jälkeen luvassa on pelkistetympiä sovituksia, joissa tilaa annetaan erityisesti lauluille ja harmonioille, joita tukevat herkkät kitaramelodiat, piano ja jousisovitukset. *Vietkö multa terveiset?* on kymmenen kappaleen herkkä ja inhimillinen kokonaisuus. Siinä kuulostellaan uutta tapaa olla sekä luonnon että ihmisten kanssa ja tarrataan lujasti kiinni ruohonkorsiin, pehmeään ihoon, valon suiruihin, ystävyYTEEN. Levyllä etsitään lohtua.

Hulda Huima keikkailee pääasiallisesti duona kitaristi Meri Walleniuksen kanssa. Uuden albumin myötä live-kokoonpano kuitenkin laajenee ja mukaan tulevat muun muassa levyllä jousisovitukset tehnyt Merimaija Aalto (viulu ja alttoviulu), Hermann Yli-Tepsa (kontrabasso), Samuli Tanner (rummut) ja Tuukka Haapakorpi (koskettimet).

Siivet tuleen -kappaleen voi kuunnella täältä:

<https://open.spotify.com/track/1ilTHuT79AKBoH7Uyo2f2a?si=c3dda03fa3db4019>

LEVYARVIOITA JA HAASTATTELUJA

Minna-Kaisa Kallinen kytkee musikaalisen alter egonsa Hulda Huiman vakaammin siviiliminäänsä julkaisemalla omalla Minna Records -levy-yhtiöllään Muurahaiset nukkuu -albumin. Levyn feminiinisiä vahvuuksia korostaa varmaotteinen Liisa Tani musiikin tuottajana.

Edeltävät kaksi albumia Maa (2019) ja Ilma (2021) ovat valaneet itsevarmuutta ottaa duunit määrätietoisesti omiin käsiin. Huldin slogan ”yksinkertaisen upeista folk rock -lauluista” on edelleen laulun teon luuytimessä. Se on jo saanut joustoa niin kitararockin kuin elektronisten sävytystenkin suuntaan. Nyt albumin musiikin virtaus voimistuu alun herkemmistä runoiluista sähköisen kitaravoiman hyökkäyksiin ja rock-efektien vaihteluun melodisissa riffeissä ja sooloissa.

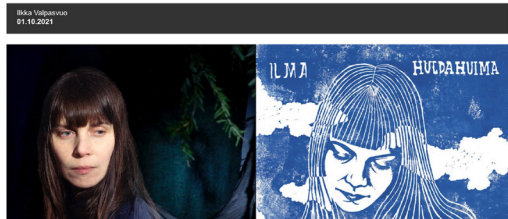
”Mieteliäisyys kanavoituu erittäin rytmikkääksi ja soitannoltaan eloisaksi kokonaisteokseksi.”

Maan ja ilman luontohavainnointi henkisinä ja konkreettisina mielikuvina etenee Huldin erityisessä luontosuhteessa uusiin perspektiiveihin ja fokusointeihin eri linssivahvuuksilla. Aloituskappale romantisoi maaseutuelämän kiusankappaleiden läsnäoloa, kun hyttysten inha ininä mieltyy Hyttysten lauluna, joka muistuttaa vastuusta olla hiljaa, kun muurahaiset nukkuvat. Sadekin koetaan osana herkkää idylliä.

Albumilla perus-Huimaa täydentävät Tytti Metsän jouhikko, Merimaija Aallon viulu sekä amurilaisten Anna Pesosen Rhodes ja Kalevi Suopursun akustinen kitara. Ilman finessejä ei jää särmikkäämpää garage folkia ja -poppiä soittava ydinryhmäkään. Hulda-Minnan ja Juuso Paason dynaamiset sähkökitarat ja Aleksi Karppisen napakat rumpukuviot saavat Pekka Tuomen koskettimista ja Liisa Tanin taustalaulusta hienoja säätöjä soundiin ja svengiin.

Jos palvot kuuta -identiteettipohdiskelun vilkas urkurevitys vaihtuu herkulliseen kantritwangiin, kun Astuin polulta harhaan ihmettelee luonnonvoimien ja ihmisen tuomia vaikutuksia metsään. Peltilehmä kehon jatkeena aiheuttaa arveluttavia tuntemuksia liukuvan sliden ja wah wah -soolon säestyksellä. Kitarat jatkavat kärkevää dialogia kahdessa kukkaiskappaleessa. Sitten Sydän lyö ja Kevätaurinko tuovat lauluun iloa ja valoa. Lopuksi heittädytään rajuilman viettelyyn Trombin ja Hurjien tuulien vauhdissa. Mieteliäisyys kuvailluista ilmiöistä kanavoituu erittäin rytmikkääksi ja soitannoltaan eloisaksi kokonaisteokseksi.

Hulda Huiman lausuntamaisen eleetön tyylikkyys kantaa uuden albumin elektromausteisessa soitossa – arviossa Ilma

LEVYT | Helsingin Hulda Huiman kaksoislevyn jälkimmäinen osa Ilma hengittää toimivasti, vaikka ilmassa onkin sähköä.

”Hulda Huiman lausuntamainen laulutyyli sopii kappaleiden hypnoosiin.”

ARVOSTELU

Hulda Huima: Ilma

- Helmi levyt, 2021
- Kuuntele: [Spotify](#)

Maa ja ilma ovat yhdessä maailma. Helsingin laulaja-lauluntekijän Hulda Huiman Maailma-albumikokonaisuuden ensimmäinen puolikas *Maa* julkaistiin vuonna 2019, nyt on vuorossa jälkimmäinen, nimeltään *Ilma*. Näitä ennen Hulda Huimaa on kuultu kahdella albumilla.

Siinä missä *Maa* oli pienesti vinoa ja mukavan rullaavaa folkprockia, josta löytyi myös komeasti kasvateltua klimaksia, yhdistelee *Ilma* pelkistettyä bändisoittoa kokeellisiin elektroelementteihin.

Tuottaja Samuli Tannerin tuoma elektroninen puoli tuo mukavasti uutta näkökulmaa Hitaat sekunnit -yhtyeen soitolle. Kitaristi Juuso Paaso, basisti Ville Laurila ja rumpali Aleksi Karppinen pitävät kiinni pienesti kauniista soitosta, joka saa nyt uudenlaisen patinan. Ilma onkin viiptylevän öinen, pehmein kuulas ja tummasti sykkivä, mutta silti aika lähellä levykaksikon ensimmäistä puolta.

Albumin aloittava *Kotimatka* väreilee raukean tummasti; kotiin matkataan, vaikka tietä ei näy. Heleän kuulas ja hissutteleva soitto ammentavat hillitysti sähköisestä säröstä. Pienet surisevat efektit tuovat rauhallisen pohdiskelevaan kappaleeseen väriä ja syntetisaattorikuvio melodista kaarta.

Yö on musta on astetta tummempi, nimensä mukaisesti öinen sävellys. Kasarittusahtelien syntetisaattorielementtien tahdissa juokseva kappale on kauniin melankolinen, mutta efektit ovat sen verran muoviset, että hetkittäin hiukan hymyilyttävät. Kappaleen laulu lainaa tuutulaulumantraa *Tuu tuu tupakkarullasta*.

Hulda Huiman lausuntamainen laulutyylisi sopii kappaleiden hypnoosiin. Kantripoljennolla askeltava *Luomet kuin tähdet* yhdistelee hiukan valoisempaa reippautta ja isompaa soittoa pakettiin, mikä melodiakoukun kanssa nostaa kappaleen albumin eturiiviin. Hyppöittinen *Tie vie* laskee vauhdin ja sykkii metronomimaisella iskulla tumman viiptylevästi. Yli seitsemäminuuttisen kappaleen lopussa Tanner ruuvaa sähkömausteet ruvelle, muttei mitenkään päällekkäyvästi.

Leppään riisuttu ja hymyilevä *Syys* viehättää pienuudellaan ja stemmalaulullaan. Kappaleen kasvatusta isompaan, jopa tiluttelevaan rock-ilmeeseen ei pilaa tunnelmaa, koska siitä osataan taas laskeutua riittävän sulavasti. Elektronisesti sytkyttävä *Kärpänen* todistaa Hulda Huiman eleettömän tyylikkään heleyden kantavan sähköisemmässakin ympäristössä.

Valo välttää tietä rakentaa töksäyttelyyn asti viiptylevästi, mutta nousee aina kipakkaan kaareen asti. Vaihvihkainen askel kasvatetaan harkiten isompaan kaareen, mutta ripustautumatta jyrkvimpiin elementteihin, joiden parissa vain pistäydytään. Tuttu pelkistetty viiptylevyys loistaa myös matkalla korkeampiin musiikillisiin torneihin. Lyhyt nimibiisi humisee ja sykkii reilun minuutin mantramaisesti kaittaen.

Päätöskappale *Unen kirjoitin muistiin* on komeasti rakennettu, heleän tasapainoinen ja melankolinen tunnelmointi, jossa hillitty bändisoitto tukee hienosti solistin laulun pientä melodiakaarta. Säröä voi käyttää maalailuun asti ilman, että maisema muuttuu isoksi tai hengitys tukkeutuu.

Harkitsevaisuus onkin *Ilma*-albumin soiton olennaisimpia piirteitä. Pienillä siveltymenvedoilla saadaan aikaan isoja kaaria ja toisaalta särisevämmät elementit eivät kadota otetta hillitystä pelkistyksestä.

Ilkka Valpasvuo

Kulttuuritoimitus 01.10.2021

Soundi 9/2023

Levyarvio: Tälle naiselle ei pottuilla – Hulda Huiman uusi levy nostattaa kylmät väreet

Arvio julkaistu Soundissa 7/2019. Jari Mäkelä MELIPDE 19.9.2019

JAA

Hulda Huima
Maa
HELMY LEVYT
★★★★

Lukuhihnäpöpin ja suomiräpin valtakaudella voi jäädä huomaamatta, että kuluva vuosikymmen on ollut suomenkielisen rockin kulta-aikaa. Yksi genren hienoimmista artisteista on Hulda Huima, jonka kolmas albumi Maa kasvaa kokonaisuutena osiaan suuremmaksi.

Hulda Huiman yhteydessä on puhuttu punkista tai iskelmäillisyydestä. Punk jäi leikkisälle Mustat Kalsarit -albumille (2015). Vaikka Jalat laahaa tätä maata -kappale on 10-luvun Villejä lupineja, kitaristi Juuso Paason liidaaman Hitaat Sekunnit -yhtyeen Crazy Horsen tai Dinosaur Jr.:n sukuinen rosoinen vaihtoehtoisuus on enemmän rock kuin Agentsin kanssa laulava Ville Valo.

Huldan ääni on aina ollut viileä isolla V:llä; tälle naiselle ei kannata pottuilla. Outo tyttö ja Avaruusrokki nostattavat kylmät väreet. Jälkimmäisen intensiteettiä lisää kiihkeästi puhaltava torvisektio. Vierailijoita Maalla on runsaasti, mutta he eivät varasta huomiota show'n keskipisteiltä. Biisejä yhteen sitovat skitit tuovat mieleen Draama-Helmin tuotannon.

Minna-Kaisa Kallinen, julkaisit ensimmäisen Hulda Huima -ep:n Sanojen reunalta vuonna 2011. Miten olet noista ajoista kehittynyt artistina?

– Tein ensimmäisen kassun vähän vahingossa. Olin alkanut opetella kitaransoittoa ja ne biisit tulivat siinä samalla. Silloin tuntui, ettei biisien tekemistä voinut oikein hallita, tuli mitä tuli. Jollain tasolla se on edelleen samanlaista, mutta kuitenkin erilaista. Kun aloin soittaa itse, kuuntelin musiikkiaakin ihan eri tavalla. Tällä hetkellä mulle tulee usein biisiä tehdessä jonkinlainen visio siitä, miltä haluaisin sen lopulta kuulostavan. Edelleenkin olen osaa teoriaa ja selitän bändikavereille ideoita esimerkiksi sanomalla, että tähän tarvitaan sellaista pyöreästä. Esintyminen on vaihtunut paniikista luonnolliseen jännittämiseen.

Maa on teemalevy, jota käsitellään isoja aiheita kuten maapallo, aika ja avaruus. Miten tällaiseen ratkaisuun päädyttiin ja miten levyn syntyprosessi eroaa aiemmista albumeistasi?

– Kun Hitaat sekunnit (2017) oli painossa, sain yöllä idean, että seuraava levy on tuplalevy, jonka nimi on Hulda Huiman maailma. Lähetin tietienkin heti Arville (Lind, Helmi Levyt) viestin tästä: "Ootko mun tukena?" Arvi vastasi "joo, mut tehdään tämä levy ensin". Mulla oli jo joitain biisejä valmiina ja sitten aloin tietoisemmin miettimään kokonaisuutta. Halusin löytää tavan näyttää, että tällaista täällä on. Halusin tuoda levylle myös muita elementtejä kuin ns. pop-biisejä. Albumin skitit toimivat kertojaääninä. – Maailma on muuttuva tila. Ehkä tämän levyn tekoa voisi kutsua oman äänen etsimiseksi. Oman panoksensa antoi todella moni arvostamani ihminen (plus yksi kissa). Prosessi oli pitkä ja monta kertaa olin jo lopettamassa kaiken. Parasta oli se, kun ymmärsin, ettei minun tarvitse tehdä tuplalevyä, vaan voin jakaa sen kahtia. Toinen osa Ilma on sellaisessa vaiheessa, että pohjat on tehty ja elo-syyskuussa aletaan nauhoittaa muita raitoja. Julkaisujankohda on vielä auki.

Millä tavalla Minna-Kaisa eroaa Huldasta?

– Uskoisin, että kaikilla esiintyville taiteilijoilla on alter ego, joka eroaa siviiliminästä. Persoonat ovat myös lähentyneet toisiaan, ja välillä mietin, että miksi en tekisi musiikkia vain omalla nimelläni. Kärsin usein ajatuksesta, että en ole oikein hyvä missään. Että en keskity mihinkään kunnolla. En ole musikko, en taiteilija, ja kohta se kaikki paljastuu. Siksi olen pidemmän aikaa yrittänyt enemmänkin yhdistää kaikkea mitä teen kuin pitää ne keinotekoisesti erillään. Tämä liittyy myös albumin skitteihin, niissä on elementtejä esityksistäni. Olen yrittänyt löytää "henkisen kodin", jossa voin tehdä musiikkia, taidetta, esityksiä ilman ulkopuolista painetta. Tällä hetkellä tuntuu siltä, että omaehtoisuus taiteen tekemisessä on minun henkinen kotini.

Teksti: Jari Mäkelä

Soundi 7/2019

Hulda Huima ja Hitaat Sekunnit Hulda Huima ja Hitaat Sekunnit Helmi

Moni ihastui Hulda Huimaan toissa vuonna ilmestyneen debyyttialbumin kautta, muuttamat jo sitä ennen tehtyjen kasetti-ep:iden johdosta, keikoista puhumattakaan. Nyt Hulda (kuvataiteilija Minna Kallinen) palaa rikospaikalle kakkospitkällään, mutta yksölevyn bändi Mustat Kalsarit on vaihtuneet uuteen Hitaat Sekunnit -bändiin.

Soundiin ja tyyliin se ei kuitenkaan tunnu vaikuttaneen juuri mitenkään. Edelleen mennään lämpimään kotiku-toisella garage popilla Huldan laulaessa aseistariisuvan vilpittömästi, suoraan puhuen ja silmiin katsoen. Melodian taju on entisestään terävöitynyt ja kaiken kaikkiaan nimetön kakkonen soi edeltäjänsä kaihoisampana. Siellä täällä huomaa suomipopin, iskelmän ja bluesin sävyjä. Mainio avausbiisi on nimeltäänkin *Ei rokki vaan blues*. Paikoin, kuten kappaleissa *Synkkyyttä vastaan* ja *Tuulten maailma*, kitaristi riipii lyhyitä mutta purevia sooloja. Vähän niin ja näin riimaavat tekstit maalaavat hauskoja pikku tarinoita nuoren naisen eksistenssistä ja tunteista. Mahtavan freudilaisesti ärhäkässä *Hepassa* Hulda lupaa tyynen päättäväisesti kesityttää lakanoissaan piehtaroiden, omassa päässään villihevosena laukuvan kundin.

Vaikea olla pitämättä näin laskelmottomasta karheudesta, joka on miljoonien kilometrien päässä valta-virtapopin kiillotetusta tuotteistuksesta.

JUSSI NIEMI
★★★★

Soundi 3/2017

MUSIIKKI

LEVYT

HULDA HUIMA JA MUSTAT KALSARIT Hulda Huima ja Mustat kalsarit Helmi Levyt 2015

Jo pelkkä levynkansi tekee iloiseksi. Cd:n etumukessa poseeraa musta kissa takajaloillaan ja kynnet esillä. Yhtä aikaa räyhäkäs ja

suloinen. Olisiko julkaisija Helmi Levyt tai Hulda Huima itse ajatellut samojen määreiden sopivan myös levyn sisältämään musiikkiin.

Vaikka näin ilmeisestä yhteydestä kannen ja musiikin välillä ei olisi kyse, on väitteessä jotain tottakin. Suomeksi biisejä tekevä Huima käsittelee tavallista arkea, ihmissuhteita ja parisuhteita, mutta hiljaista romantiikkaa halkovat jatkuvasti lakoniset – joskus aggressiivisetkin – huomiot. Levyn tokassa biisissä Vittupää lauletaan: "Kaikkeni sinulle annoin, mut kaunaa nyt mä kannan. Hei tuu tänne joen uomaan, jonne kaivoin mä kuopan – ja sinut sinne sujautan."

Huima on julkaissut aiemmin kaksi kasetti-ep:tä sekä splittiseiskan. Nyt kokopitkän muodossa julkaistavat biisit ovat etenkin pääkaupunkiseudulla paljon keikkaillutta Huimaa fanittaville ennestään tuttuja, mutta on jo aikakin saada pitkällisen prosessin tulokset yhdelle levylle. Etenkin kun Mustat kalsarit tuovat lihaa Huiman vinoutuneen iskelmärockin sinänsä vankan luuston ympärille.

KAISU TERVONEN ★★★★★

Herkkä napakymppi

HULDA HUIMA JA
MUSTAT KALSARIT
Hulda Huima ja Mustat Kalsarit
Helmi Levyt
★★★★

Jos pitäisi valita yksi tämän vuoden kotimaisista suosikeista, se olisi ehdottomasti *Hulda Huima ja Mustat Kalsarit* -levyllä löytyvä *Serenadi*. Suomalaisen melankolian vitmeen osuva yksinkertainen kaunis kappale jäi heti ensi kuulemalta soimaan päähän viitokkauksiksi.

Helsinkiläinen laulaja-lauluntekijä Hulda Huima putoaa luontevimmin vaihtoehtoisen folk'n kategoriaan, sillä tuon lajityypin perinteet ovat hänen tekstivetoisessa musiikissaan vahvasti läsnä. Huiman taustayhtyeenä tällä albumilla puksuttava kolmihenkinen Mustat Kalsarit taas tunnetaan parhaiten suoravälisenä rockbändinä, mutta yhtyeen sävel tuntuu löytyneen varsin helposti.

Alun perin c-kasettina julkaistu levy ei jää missään nimessä yhden hitin ihmeeksi, vaan on albumina varsinainen napakymppi: se on ilmeistä, teeskentelemättömää ja herkkää rockmusiikkia parhaimmillaan. Kaikki kuulostaa loksahaneen paikoilleen kuin itsestään ja koko levyä leimaa luonnollisuus.

Musiikillisesti Hulda Huima ja Mustat Kalsarit asettuu jonnekin uuden aallon kevyemmän sitven paikkeille ja selvää hengenheilmoisuutta voi kuulla sellaisiin bändeihin kuten Kumma Heppu ja Lopunajan Voidelut, Nottalinn Hura! sekä Se-yhtye. Käypä välillä mielessä myöhäinen Karkkiautomaattikin.

MIKKO SILTANEN

Voima-lehti / 2015 ja Keski-Suomalainen 10/2015

Miehillä on liikaa valtaa musiikkialalla, sanoo artisti Hulda Huima, joka perusti feministisen levy-yhtiön

Musiikki | Hulda Huiman eli Minna-Kaisa Kallisen levy-yhtiö Minna Records haluaa edistää musiikkialan tasa-arvoa Suomessa.

Minna-Kaisa Kalliselle feministiset toimintatavat tarkoittavat esimerkiksi lempeyttä sekä artistin tukemista. Kuva: Juha Salminen / HS

Linkki Helsingin Sanomien juttuun:
<https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000009490014.html>

Pysäytyskuva dokumenttisarjasta *Naiset ensin* (YLE) 2024.
Linkki sarjaan: <https://areena.yle.fi/1-72361776>

Kulttimainetta nauttinut Barbara Manning lensi Los Angelesista esiintymään suomalaisen bändin kanssa

- Amerikkalainen vaihtoehtomusikko Barbara Manning esiintyy Suomessa suomalaisen taustabändin kanssa.
- Manning saapui Los Angelesista Roihuvuoreen harjoittelemaan Hulda Huiman kokoaman bändin kanssa.
- Kiertue alkaa 11. kesäkuuta Tampereelta ja päättyy 14. kesäkuuta Turkuun.

💎 Tilaa jille

Hulda Huima -nimellä tunnettu Minna-Kaisa Kallinen (oik.) esiintyy tällä viikolla Barbara Manningin kanssa. Kuva: Outi Neuvonen / HS

Linkki Helsingin Sanomien juttuun:
<https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000011288075.html>